

Arrest

nr. 180 888 van 18 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en haar minderjarige zoon X, van onbepaalde nationaliteit, op 19 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat LEBEOUF *loco* advocaat J. CARLIER, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en tweede verzoekende partij, van onbepaalde nationaliteit, zijn volgens de verklaringen van eerste verzoekende partij het Rijk binnengekomen op 18 mei 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 20 mei 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier op 20 mei 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar eerste verzoekende partij werd gehoord op 1 oktober 2015 en op 11 januari 2016.

1.3. Op 15 september 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, moslima te zijn en afkomstig te zijn uit Rabat.

U zou in 2012, toen u in Tunesië was voor uw werk als naaister, zou u uw toekomstige echtgenoot S.(...) A.(...) M.(...) (CG:1513978; OV:8065914) hebben leren kennen die er toen was op zakenreis. Hij is een Palestijn, woonachtig in Libië. Na uw terugkeer naar Marokko zou u uw moeder op de hoogte hebben gebracht van jullie relatie. Zij zou zich meteen hebben gekant tegen een mogelijks huwelijk omwille van zijn Palestijnse achtergrond, het feit dat hij zoveel ouder was en het zijn derde huwelijk betrof en dat hij in Libië woonachtig was. Ongeveer een maand na jullie kennismaking zou uw echtgenoot uw familie hebben opgebeld om uw hand te vragen. Dit zou hem meteen geweigerd zijn geweest. Uw familie, bedoeïenen oorspronkelijk afkomstig uit het platteland, zou u met de dood hebben bedreigd indien u deze relatie zou verderzetten. Zij zouden u tevens de huid hebben vol gescholden en u hebben geslagen. U zou verder niets meer over deze relatie hebben gezegd, maar vertrok in oktober 2012 naar Libië om er met uw echtgenoot te huwen. Toen u in 2013 zwanger bleek te zijn, wou u de banden met uw familie terug aanhalen en trok in juli naar Marokko. Uw man zou een twintigtal dagen later u hebben vervoegd. U zou via een vriendin contact hebben proberen te maken met uw moeder, maar zij zou u hebben gezegd niet naar huis terug te keren, zo niet zou u worden gedood. U beviel op 21 september 2013 van uw dochter A.(...) in Rabat en vertrok op 6 december terug naar Libië. Jullie zouden in Libië zijn gebleven tot uw man problemen zou hebben gekend met milities.

Op 11 mei 2015 zouden jullie met een boot naar Italië zijn gereisd. Vanuit Italië kwamen jullie naar België waar jullie op 18 mei 2015 zijn aangekomen. Op 22 mei 2015 beviel u van een zoontje An.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Marokkaans paspoort, een soort van verblijfsdocument in Libië en uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

Aangezien u de Marokkaanse nationaliteit bezit dient uw vrees te worden beoordeeld ten opzichte van Marokko.

Dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Marokko daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u, nadat uw echtgenoot S.(...) A.(...) M.(...) (CG:1513978; OV:8065914) telefonisch om uw hand had gevraagd, door uw familie met de dood werd bedreigd indien u deze relatie zou verderzetten en uit Marokko zou vertrekken (CGVS, pg.7). U achtte hen daartoe zeker in staat, daar uw familie langs vaderskant oorspronkelijk afkomstig is van het platteland en er daar bepaalde normen, waarden en tradities heersen waaraan met niet onderuit kan (CGVS, pg. 7). Zo vertelt u het verhaal van uw tante die door uw ooms werd gedood omdat zij in een soortgelijke situatie verkeerde (CGVS, pg.7). Er zouden nadat uw hand werd geweigerd, vele scheldpartijen zijn gevolgd, veel slagen en doodsb bedreigingen (CGVS, pg.7). Toch zou u zonder toestemming van uw familie in oktober 2012 naar Libië zijn vertrokken om er met uw echtgenoot te huwen.

Wat echter zeer opmerkelijk is, is het feit dat u reeds in juli 2013, hoogstens iets meer dan een halfjaar na uw, in de ogen van uw familie onomkeerbaar, vertrek besloot om terug naar Marokko te keren. Dat u dit ook deed toen u hoogzwanger was, kan moeilijk worden begrepen. Zo zou u reeds in Libië met bepaalde complicaties in uw zwangerschap hebben gekampt waardoor het zelf risicovol was om in een auto te zitten en u hiervoor pillen moest innemen (CGVS, pg.8). U wist bijgevolg dat indien u reisde van Libië naar Marokko, u hoogst waarschijnlijk in Marokko zou bevallen. U was er zich ook van bewust dat u niet meer terug kon naar Libië aangezien uw zwangerschap te ver was gevorderd (CGVS, pg.8). De vraag dient zich dan ook te worden gesteld waarom u niet eerder in uw zwangerschap deze reis zou ondernemen indien het enkel en alleen ging om de banden met uw familie terug aan te halen. Dat u echter zou hebben gewacht tot het einde van uw zwangerschap om deze reis te ondernemen, doet vermoeden dat er andere elementen hebben meegespeeld dan deze die door u werden vermeld. Dat u

bewust naar Marokko reisde toen uw zwangerschap op zijn einde liep, relativeert in sterke mate uw vrees, aangezien u er zich ten zeerste van bewust was dat u gedurende langere tijd in Marokko zou dienen te blijven en er ook zou bevallen. Indien u daadwerkelijk vreesde te zullen worden gedood door uw familie omwille van uw vertrek uit Marokko en huwelijk in Libië, kunnen uw keuzes hieromtrent niet worden begrepen.

Wat helemaal niet te begrijpen valt is dat u voor uw terugkeer naar Marokko niet bij uw familie zou hebben gepolst indien een terugkeer wenselijk was (CGVS, pg.7). U zou enkel contact hebben opgenomen met een vriendin, die u zou hebben aangemoedigd in het idee dat een uw verschijning met bolle buik, de gemoederen zou verzachten (CGVS, pg.7). Opnieuw dient te worden gesteld dat deze veronderstelling bijzonder naïef blijkt, in het licht van uw eerdere verklaringen en uw vrees te zullen worden gedood. Dat u op geen enkel moment bij uw familie zelf zou hebben gepolst naar de mogelijkheid van een terugkeer, maar meteen het risico zou hebben genomen om naar Marokko te reizen, hoogzwanger zijnde en u ervan bewust dat u daar zou moeten bevallen, doet vragen rijzen over de ernst van uw vrees en doet zelfs vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het CGVS kan zich niet van het vermoeden ontdoen dat u bewust naar Marokko ging om er te bevallen.

Dit wordt enigszins bevestigd door de verklaringen van uw echtgenoot, die erop zou hebben gestaan dat u in Marokko zou bevallen (CGVS echtgenoot, pg.8). Hij zou u zelfs eind augustus achterna zijn gereisd, maar zou omwille van zijn visum slechts een maand zijn toegelaten (CGVS echtgenoot, pg.8). Er dient geen betoog dat indien uw echtgenoot wist van uw problematiek, hetgeen hij affirmeert (CGVS echtgenoot, pg.8) hij geenszins zou toelaten, laat staan erop staan dat zijn hoogzwangere echtgenote naar Marokko zou reizen met het risico er te zullen worden gedood door haar familie. Ook zijn zeer luchtige verklaringen met betrekking tot uw problematiek: 'Ik was daar voor toerisme, ik had het meer gehoopt voor haar' (CGVS echtgenoot, pg.8) en 'Ik zal eerlijk tegen u zijn, die zaak boeide mij toen niet' (CGVS echtgenoot, pg.8) doen vragen rijzen over de ernst, de zwaarwichtigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw vrees.

Dient ten slotte te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment de hulp van de Marokkaanse autoriteiten hebt ingeroepen, dit terwijl u verklaart wel degelijk toegang te hebben tot de Marokkaanse politiediensten (CGVS, pg. 5). U verklaart verder dat u nooit problemen gekend heeft met de Marokkaanse autoriteiten (CGVS, pg. 5). Voorts blijkt dat u een gediplomeerd naaister bent die gespecialiseerd is in traditionele Marokkaanse kledij en dat u in Marokko nog over een netwerk beschikt (CGVS, pg. 2-5, 8).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Marokko daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze enkel betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit, herkomst en familiale situatie, maar niet op de problemen die u daardoor zou hebben gekend.

Het CGVS wenst op te merken dat er in hoofde van uw echtgenoot S.(...) A.(...) M.(...) (CG: 1513978; OV: 8065914) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen, dit omwille van andere redenen dan de door u aangehaalde. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, geeft eerste verzoekende partij vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna zij in een eerste onderdeel aanvoert dat haar dochter A. S. als vluchteling werd erkend, samen met haar vader, de heer As. S.. Haar zoon An. S., tweede verzoekende partij, werd echter niet als vluchteling erkend. De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te weten of tweede verzoekende partij ook getroffen wordt door deze weigeringsbeslissing die ten aanzien van haar werd genomen, aldus eerste verzoekende partij, die hieraan toevoegt dat de motivering van de bestreden beslissing ook niet toelaat te begrijpen waarom de situatie van An. S. niet vergelijkbaar is met de situatie van A. S., indien ze over verschillende nationaliteit zouden beschikken en, desgevallend, wat de nationaliteit van An. S. zou zijn.

In een tweede onderdeel onderneemt eerste verzoekende partij een summiere poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Daarnaast poneert zij dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 20 december 2016 laat eerste verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de geboorteakten van haar beide kinderen.

2.3. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij en de stukken vervat in het administratief dossier blijkt dat zij lopende de asielpprocedure in België op 22 mei 2015 beviel van een zoontje An.S.. Bij faxbericht van 29 juni 2015 werd de geboorteakte van An. overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die het stuk vervolgens op dezelfde dag bezorgde aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met de mededeling dat het kind de asielpprocedure van zijn moeder volgt (administratief dossier, stuk 15). De geboorteakte, afgeleverd door de stad Luik op 18 juni 2015, vermeldt immers slechts eerste verzoekende partij als moeder en maakt geen gewag van de vader. Hetzelfde geldt voor de op 5 oktober 2015 en op 4 december 2015 door medewerkers van het Rode Kruis aan het Commissariaat-generaal overgemaakte kopie van de geboorteakte, afgeleverd te Luik op 20 augustus 2015 (administratief dossier, stukken 9a en 9b). Eerste verzoekende partij en haar echtgenoot werden vervolgens op 11 januari 2016 uitgenodigd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In het gehoorverslag staat te lezen als volgt: *"U en uw echtgenote zijn vandaag uitgenodigd omdat we hebben vastgesteld dat jullie jongste kindje, dat in België werd geboren, niet werd aangegeven bij de DVZ. Jullie kindje staat op geen van de annexen vermeld en is ook nog niet erkend door u. Ik heb een afspraak gemaakt bij de DVZ en zal jullie nu bij de DVZ langsbrengen zodat alles kan geregeld worden en jullie kindje ginds kan geregistreerd worden. Jullie zullen dus geen gehoor meer hebben vandaag op het CGVS maar werden enkel hier opgeroepen om ervoor te zorgen dat jullie zonder problemen binnen geraken op de DVZ en er direct bij de juiste persoon terecht komen, zonder in de wachtzaal te moeten zitten wachten. Is dit duidelijk voor u? Ja, bedankt."* (administratief dossier, stuk 7). Uit de op 20 december 2016 aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat de geboorteakte van tweede verzoekende partij werd aangepast in overeenstemming met het vonnis uitgesproken door de Rechtbank van eerste aanleg te Luik op 22 februari 2016. De familienaam werd gewijzigd en de echtgenoot van eerste verzoekende partij werd toegevoegd als zijnde de vader van het kind. Nergens uit het administratief dossier kan evenwel blijken dat deze gegevens werden meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing aldus geen rekening kon houden. Op 15 september 2016 werd in hoofde van eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Niettegenstaande dit

niet uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld, dient op basis van de gegevens vervat in het administratief dossier te worden geconcludeerd dat haar zoontje An., tweede verzoekende partij, gelet op de (onvolledige) informatie waarover het Commissariaat-generaal op dat ogenblik beschikte, nog steeds de procedure van de moeder volgde en dat de weigeringsbeslissing derhalve ook op hem van toepassing is. Op dezelfde dag werden de echtgenoot van eerste verzoekende partij en haar dochtertje A. als vluchteling erkend. Daar thans ontegensprekelijk is komen vast te staan dat de echtgenoot van eerste verzoekende partij de vader is van beide kinderen, zichzelf en de dochter A. als vluchteling werden erkend en niet kan worden ingezien op welke grond de twee kinderen verschillend behandeld zouden moeten worden, past het om ook de vluchtelingenstatus van tweede verzoekende partij te erkennen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van eerste verzoekende partij geweigerd omdat (i) het gegeven dat zij in juli 2013, hoogstens iets meer dan een half jaar na haar in de ogen van haar familie onomkeerbaar vertrek, bewust naar Marokko reisde toen haar zwangerschap op zijn einde liep in sterke mate haar vrees te zullen worden gedood door haar familie omwille van haar vertrek uit Marokko en haar huwelijk in Libië relateert aangezien zij zich er ten eerste van bewust was dat zij gedurende langere tijd in Marokko zou dienen te blijven en er ook zou bevallen, (ii) helemaal niet te begrijpen valt dat zij voor haar terugkeer naar Marokko niet bij haar familie zou hebben gepolst indien een terugkeer wenselijk was en de veronderstelling dat haar verschijning met een volle buik de gemoederen zou verzachten bijzonder naïef blijkt in het licht van haar eerdere verklaringen en vrees te zullen worden gedood, (iii) het geen betoog hoeft dat haar echtgenoot, die wist van haar problematiek, geenszins zou toelaten, laat staan erop staan dat zijn hoogzwangere echtgenote naar Marokko zou reizen met het risico er te zullen worden gedood door haar familie en ook zijn zeer luchtige verklaringen met betrekking tot de problematiek vragen doen rijzen over de ernst, de zwaarwichtigheid en de geloofwaardigheid van haar verklaringen en haar vrees, (iv) zij op geen enkel moment de hulp van de Marokkaanse autoriteiten heeft ingeroepen terwijl zij duidelijk verklaart wel degelijk toegang te hebben tot de Marokkaanse politiediensten en dat zij nooit problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten, (v) de door haar voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze enkel betrekking hebben op haar identiteit, nationaliteit, herkomst en familiale situatie maar niet op de problemen die zij daardoor zou hebben gekend en (vi) de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden en onderhavige beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dan ook niet tot gevolg heeft dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in haar privé-leven of dat zij feitelijk gescheiden wordt van haar partner.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat eerste verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Eerste verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 september 2016 (CG nr. 1513978B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij over de Marokkaanse nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient haar vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Marokko. Dat zij in oktober 2012 naar Libië vertrok om er met haar echtgenoot te huwen en zij er tot mei 2015, tot haar man problemen zou hebben gekend met milities, heeft gewoond doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat eerste verzoekende partij geen geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren of dat zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan haar vrees gedood te zullen worden door haar familie omwille van haar vertrek uit Marokko en haar huwelijk in Libië.

Eerste verzoekende partij onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan eerste verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Immers, waar in het verzoekschrift wordt uiteengezet *“De eiseres is, in Marokko, bij een vriendin verbleven. Zij is niet bij haar familie gekomen maar heeft enkel haar moeder gecontacteerd, niet rechtstreeks maar via haar vriendin.*

Zolang de rest van haar familie niet op de hoogte was van haar terugkeer, bleef bijgevolg de eiseres tijdelijk in veiligheid (gehoorverslag, p. 8: “mijn moeder heeft het feit van mijn afwezigheid verzwegen. Niemand mocht het weten”).

De eiseres heeft bijgevolg bij wijze van spreken haar familie gepolst, door contact te nemen met haar moeder terwijl zijn bij haar vriendin verbleef. Zoals uitgelegd, verbleef die vriendin ver van het ouderlijke huis (gehoorverslag, p. 8).

Aangezien de reactie van haar moeder, heeft de eiseres besloot om de andere familieleden niet te informeren over haar aanwezigheid in Marokko.”, geeft eerste verzoekende partij geen valabele uitleg waarom zij het risico zou hebben genomen om slechts iets meer dan een half jaar nadat zij door haar familie de huid zou zijn vol gescholden, door hen zou zijn geslagen en met de dood zou zijn bedreigd,

naar Marokko te reizen, hoogzwanger zijnde en zich ervan bewust zijnde dat zij daar zou moeten bevallen en dat zij aldus gedurende langere tijd in Marokko zou dienen te blijven, zonder vooraf bij haar familie te hebben gepolst of een terugkeer überhaupt wenselijk was. Het is de Raad niet duidelijk waarom eerste verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen reeds in Libië met bepaalde complicaties in haar zwangerschap te kampen had waarvoor zij medicatie diende in te nemen en waardoor het zelfs risicovol was om in een auto te zitten, aan het einde van haar zwangerschap een dergelijke reis zou hebben ondernomen, zonder vooraf enige garanties te hebben gehad dat haar familie haar welkom zou heten en haar niet zou doden, zoals zij stelt te vrezen. Zo het haar enkel ging om de banden met haar familie terug aan te halen en zij hoopte dat haar zwangerschap de gemoederen zou bedaren, kan de vraag worden gesteld waarom zij niet eerder in haar zwangerschap deze reis heeft ondernomen, op een ogenblik dat de reis op medisch vlak minder risico's inhield en zij nog naar Libië had kunnen terugkeren in het geval er zich problemen met haar familie zouden hebben voorgedaan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden in diens oordeel dat de handelswijze van eerste verzoekende partij in sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees voor haar familie relativeert en eerder het vermoeden doet ontstaan dat zij bewust naar Marokko reisde om er te bevallen. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees te zullen worden gedood door haar familie, wordt andermaal bevestigd door de vreemde houding van haar echtgenoot ten aanzien van de gehele kwestie. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht overwogen: *“Dit wordt enigszins bevestigd door de verklaringen van uw echtgenoot, die erop zou hebben gestaan dat u in Marokko zou bevallen (CGVS echtgenoot, pg.8). Hij zou u zelfs eind augustus achterna zijn gereisd, maar zou omwille van zijn visum slechts een maand zijn toegelaten (CGVS echtgenoot, pg.8). Er dient geen betoog dat indien uw echtgenoot wist van uw problematiek, hetgeen hij affirmeert (CGVS echtgenoot, pg.8) hij geenszins zou toelaten, laat staan erop staan dat zijn hoogzwangere echtgenote naar Marokko zou reizen met het risico er te zullen worden gedood door haar familie. Ook zijn zeer luchtige verklaringen met betrekking tot uw problematiek: ‘Ik was daar voor toerisme, ik had het meer gehoopt voor haar’ (CGVS echtgenoot, pg.8) en ‘Ik zal eerlijk tegen u zijn, die zaak boeide mij toen niet’ (CGVS echtgenoot, pg.8) doen vragen rijzen over de ernst, de zwaarwichtigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw vrees.”* Dat de echtgenoot van eerste verzoekende partij vond dat de beslissing om terug te keren naar Marokko bij haar lag en dat hij zich hiermee niet moest bemoeien, hetgeen een respectvol en geen ongeloofwaardig gedrag betreft, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan geenszins verklaren waarom hij eerste verzoekende partij zou hebben toegestaan om naar Marokko te reizen indien het risico zou bestaan dat niet alleen zijn echtgenote maar ook zijn (ongeboren) kind er zou worden gedood. Dit klemmt des te meer daar de familie van zijn echtgenote hiertoe zeker in staat was, getuige het feit dat een tante van haar werd gedood omdat zij in een soortgelijke situatie verkeerde, zoals ook opnieuw wordt opgeworpen in het verzoekschrift. Dat haar echtgenoot er geen graten in zag dat eerste verzoekende partij naar Marokko ging, goed wetende dat zij er zou moeten bevallen en dat zij dienvolgens gedurende langere tijd in Marokko zou dienen te blijven, terwijl hijzelf omwille van de voorwaarden van zijn visum zijn echtgenote slechts een maand kon vergezellen en hij haar aldus de rest van de tijd niet kon beschermen, wijst er naar het oordeel van de Raad integendeel op dat hij geen problemen voorzag, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekende partij voorgehouden vrees voor haar familie.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij uiteengezette asielmotieven. De overwegingen in de bestreden beslissing dat zij op geen enkel moment de hulp van de Marokkaanse autoriteiten heeft ingeroepen, zijn dan ook bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek om deze overvloedige motieven niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.6.2. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van eerste verzoekende partij. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van eerste

verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van eerste verzoekende partij niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door eerste verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont eerste verzoekende partij evenmin aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat eerste verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van eerste verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van eerste verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat eerste verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus van de tweede verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS